

2 efter Trettondedagen 2019

Prästvigning Göteborgs domkyrka, biskop Susanne Rappmann

Rätt till tro!

Rätt att bli trodd!

Så inledde jag min appell på den ekumeniska förbönsgudstjänst som ägde rum här i domkyrkan i onsdags kväll. Knappt 350 personer var då samlade för att uppmärksamma och be för konvertiter i asylprocess. Initiativet kom från Sveriges Kristna Råd och samtidigt som vi manifesterade och bad träffades kristna på flera orter runt om i vårt land.

I torsdags uppvaktade kyrkoledare Migrationsverkets generaldirektör. Kritiken från kyrkorna gäller bland annat att kunskapen om religion, kristen tro och vägen till tro (konversion) är bristfällig. Det visar sig nämligen att de tämligen ofta underkänner människors berättelse om sin kristna tro. Ett beslut som i värsta fall leder till döden för den som utvisas till ett land där det är förbjudet att vara t ex kristen.

Jag undrar om Kvinnan vid Sykars brunn hade fått sin tro godkänd. Migrationsverkets bild är att tro och vägen till tro i huvudsak är en intellektuell aktivitet där vi noga överväger och jämför olika religioner med varandra. Men mötet vid Jakobs källa ger en annan bild och som är långt mer vanlig. Vägen till tro handlar mer om möten, samtal och relationer. Det börjar med en enkel uppmaning från Jesus – ”Ge mig något att dricka”. För någon annan det börjar med en fråga om du skulle kunna tänka dig att hjälpa till att dela ut psalmböcker, köra till konfirmandlägret eller sjunga i kören. Att bli tilltalad och tagen i anspråk är viktigt och i kvinnans fall väcker det genuin förvåning. Jag, som är just kvinna och dessutom samarier.

I det efterföljande samtalet blandas högt och lågt, och där finns rum för missförstånd. Det handlar om tillgång till vatten, om längtan och om sanning. Där ställs också frågor kring skillnaden mellan den samariska och den judiska traditions böneplatser. Genom mötet, genom att bli sedd som den hon är, väcks insikten om att Jesus är den han säger sig vara. Källan till det levande vattnet, Messias, Gud själv.

I textens fortsättning ställer kvinnan sin vattenkruka och beger sig in till staden för att berätta om sitt möte Jesus. Varken hur hon levt eller hennes religiösa och etniska ursprung har stått i vägen för Gudsmötet – hur troligt är det?

Vi vet att det inte bara är Migrationsverket som tvekar inför en sådan här berättelse. Det gjorde också delar av den första kristna kyrkan. Är tron inte bara något för judar, är kvinnor verkligen tillräkneliga vittnen? – men sprängkraften i denna och andras berättelser var större. De kunde inte låta bli att berätta om vad de sett och hört och upplevt!

Utan de frimodiga vittnena hade vi inte suttit här idag. Människor som tagit sina Guds och Kristusmöten på allvar och delat. Jag och de flesta kristna i Sverige har gjort det utan att behöva betala något större pris, för egen del mest i form häcklande kommentarer på Facebook. Och för det tackar jag Gud.

Ni som idag vigs till präster, gör det i ett land, där rätten till tro finns inskriven i grundlagen. Vi har ett i allt väsentligt fungerande rättssystem. Utgångspunkten är att den som talar ska ha rätt att bli trodd.

Just därför är det viktigt att tala! Det är viktigt att ni delar berättelser om tro och att ni tar ansvar för den kunskap ni har om religion i allmänhet och om kristen tro i synnerhet. Allt för många människor i vår värld, men nu också i vårt eget land, riskerar förföljelse för sin tro och kan inte utöva den på det sätt de vill. Med frihet följer ansvar.

Men vänner, denna lite kärva uppmaning är inte allt jag vill säga er denna dag.

Och därför vänder vi än en gång tillbaka till Sykars brunn! Där sitter Jesus, för han var trött efter vandringen står det. Det kan ju vara bra att komma ihåg också de dagar när ni är trötta, törstiga och vill bli lämnade ifred.

Minns också hur samtalet med kvinnan började. Det var *Jesus* som bad henne om en tjänst. När ni sänds ut i tjänst så gör ni det efter att Gud och kyrkan har kallat er. Någon har bett om er hjälp och ni har svarat ja och ställt er till Guds och människors förfogande. Lita till att den som kallat er är också den som är källan till det Levande vattnet. (Det där vattnet är inte bara ett vatten som ni ska berätta om vid dopsamtal och som är till för andra.)

Det är också den källa som *ni* får hämta kraft ifrån och som ni ständigt måste återvända till. Ska ert tal om tro bli trovärdigt måste det bottna i era egna samtal med Gud, om högt och lågt, om sanning och längtan.

Så vid sidan av predikandet är min uppmaning att ni ofta slår er ner vid brunnskanten (trötta eller fulla av kraft) och umgås och samtalar med den Gud som vet allt om oss och som vill oss väl.